

IRENE
HANNON

Ankerplaats

Hij hoopt oude fouten te
kunnen goedmaken.
Zij hoopt vooral de dag door te
komen. Kunnen ze samen een
nieuwe start maken?

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

Irene Hannon

Ankerplaats

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Voor mijn nichtje Maureen Hannon,
nu ze overgaat uit groep 8.

Vanaf de dag dat ik je voor het eerst in mijn armen hield,
heb je mijn hart veroverd –
en sindsdien heb je mijn leven gezegend
met je zonnige glimlach, je warme knuffels,
en je aanstekelijke levenslust.

Mogen je middelbare schooljaren vol zijn
van heerlijke verrassingen, nieuwe vrienden en vriendinnen,
en spannende kansen.
Spreid je vleugels en vlieg uit!

1

Niet weer!

Adam Stone gooide het portier van zijn gammele Kia dicht, slaakte een zucht en bekeek de schade.

De eenvoudige blokhut waarin hij woonde, leek deze keer onberoerd. Maar er was enig serieus schuurwerk nodig om de scheldwoorden te verwijderen die met verf op het kleine bijgebouw waren gespoten dat hij als timmerwerkplaats gebruikte.

Dit keer hadden de vandalen tenminste geen ramen ingegooid. Maar waar was Clyde?

Hij versnelde zijn pas over het grindpad en speurde de omringende bossen af die hier en daar een doorkijkje boden op het ongerepte strand van Oregon, honderd meter verder, en op de zee, die ruw was in april.

‘Clyde!’

Geen reactie.

‘Clyde! Kom tevoorschijn, jongen. De kust is veilig.’

Stilte, behalve de kenmerkende triller van de strandloper waar deze afgelegen inham zijn naam aan ontleende.

Hij klemde zijn kaken op elkaar. Beschadiging van zijn bezit, daar kon hij mee leven. Maar als dat tuig iets had gedaan met...

Een zacht gejammer kwam uit de richting van de werkplaats en de klapdeur die hij in elkaar had geflanst voor de geadopteerde zwerver bewoog licht.

Adam veranderde van richting en haalde de sleutels van het

schuurtje tevoorschijn terwijl hij een sprintje trok.

‘Ik ben er, jongen. Hou vol.’ Zijn vingers trilden en hij had moeite om de sleutel in het slot te steken.

Met zijn tanden op elkaar probeerde hij het nog een keer. Het was dwaas om ongerust te zijn over een domme straathond die niet slim genoeg was geweest om een auto te ontwijken. Gene- genheid voor iets of iemand was vragen om verdriet.

En daar had hij zijn portie wel van gehad.

Maar weglopen van een gewond, weerloos schepsel was geen optie geweest op die mistige dag dat hij het gewonde hondje dat amper nog leefde had gevonden naast Highway 101.

Het slot klikte en hij duwde de deur open.

Clydes zwarte neus werd zichtbaar in de hoek van de werk- plaats waar hij zich achter stukken hout had gewurmd. Hij jankte weer, zijn grote, bruine hondenogen vol angst.

Adam liet zijn adem ontsnappen, sissend, als koolzuurgas uit een blikje frisdrank.

Clyde was bang, maar hij mankeerde niets.

Adam hurkte neer, stak zijn hand uit en zei met een vriende- lijke stem: ‘Je bent veilig, jongen. Kom er maar uit.’

Clyde verroerde zich niet.

Geen probleem.

Adam ging in kleermakerszit op de ruwe vloerplanken zitten en wachtte. Het kon een averechtse uitwerking hebben om een schepsel tot vertrouwen te dwingen als het er niet klaar voor was – hoe goedbedoeld de toenadering ook was. Het kleine witte lit- teken op zijn rechterhand van de avond dat Clyde een vriendelijk uitgestoken hand voor een dreiging had aangezien, was daar het bewijs van.

Maar tegenwoordig had het sjofele mormel niet veel tijd nodig om uit een verstopplaats tevoorschijn te komen.

Nog geen vijftien seconden later kroop Clyde tevoorschijn en

kwam hinkend op zijn zere poot naar hem toe.

Adem had moeite om de trillende massa gevlekt bont niet troostend tegen zich aan te trekken.

Maar hij bleef roerloos zitten tot Clyde rondsnuffelde, een natte neus in zijn handpalm stak en op zijn schoot klom.

Met al zijn tweeëntwintig kilo.

Pas toen aaide Adam de hond.

‘Niemand zal je kwaad doen, jongen. Alles is in orde.’ De laatste woorden haperden terwijl hij de hond aaide. ‘Ik ben hier en ik ga niet weg voordat ik morgenochtend naar mijn werk moet. De rest van de zondag zullen we samen zijn. Misschien gril ik voor jou ook wel een hamburger in plaats van dat hondenvoer dat de dierenarts heeft aanbevolen. Lijkt je dat lekker, een beetje comfortfood?’

Natuurlijk had de stomme hond geen idee wat hij zei, maar zijn sussende toon leek de hond te kalmeren. Het trillen werd minder en het dier keek hem vol liefde aan.

Adams hart werd gevuld met een plotselinge golf van warmte, die hij snel onderdrukte. Wat sneu, om geroerd te zijn door de genegenheid van een hond.

Bovendien was het allemaal een illusie.

Een hond voelde geen emotie.

Zonder het oogcontact te verbreken gaf Clyde zijn vingers een snelle, droge lik. Alsof hij wilde zeggen: Jawel, hoor. En ik vind jou geweldig.

Met een brok in zijn keel aaide Adam Clyde over de rug, zijn vingertoppen voelden iedere rand van littekenweefsel dat daar al lang zat voordat hun paden elkaar zestien maanden geleden hadden gekruist, toen ze allebei dringend een vriend nodig hadden.

Oké. Best.

Misschien zocht hij te veel achter de reactie van de hond.

Misschien was hij te sentimenteel.

Maar vandaag stond hij zichzelf toe te geloven dat de mishandelde hond inderdaad diepere gevoelens had.

Want hij had in de anderhalf jaar dat hij er woonde een paar vrienden gemaakt in Hope Harbor, maar als puntje bij paaltje kwam was Clyde de enige die in Sandpiper Cove op hem zat te wachten.

En zonder het gezelschap van de hond die een stuk van zijn hart had opgeëist, zou zijn leven nog eenzamer zijn.

‘Fijne maandag, Lexie. Hoe is het begin van je week?’

Politiechef Lexie Graham van Hope Harbor leunde met haar schouder tegen de zijkant van Charleys tacowagen en dacht na over zijn vraag terwijl ze haar blik over de schilderachtige kade liet glijden.

Bloembakken boordevol kleurige bloemen dienden als buffer tussen de wandelpromenade en de glooiende stapel rotsblokken die naar het water leidde. De pittoreske winkeltjes met hun felgekleurde luifels en fleurige bloembakken in de brede straat aan de overkant van de jachthaven keken uit op zee. In een parkje achter Charleys truck, waar de lange, half gebogen parallelweg doodliep bij een rivier, stond een wit prieel.

Alles was vredig en voorspelbaar... zoals gewoonlijk.

Precies zoals ze het graag had.

‘Tot nu toe goed. Alles is rustig.’

‘Schijn bedriegt soms. Bestel je voor één persoon vandaag?’

‘Ja.’ Ze bestudeerde de taco-kunstenaar, die in alle jaren dat ze hem kende geen greintje was veranderd. Hij had nog steeds dezelfde verweerde huid in de kleur van koffie verkeerd. Hetzelfde lange, grijze haar in een paardenstaart. Dezelfde vriendelijke, verstandige ogen.

Het was een troost om één onveranderlijk element te hebben in een wereld vol verrassingen. Ze kon altijd rekenen op de stadsfilosoof voor goede raad en een oppepper.

Maar zijn opmerking over schijn die bedriegt verstoorde dat warme en knusse gevoel.

Turend liet ze haar blik opnieuw over Dockside Drive glijden. Voor zover zij kon zien, was er niets mis in het stadje. Noch leek er op het water een probleem dat aandacht behoeftte. De lange pier aan de linkerkant en de rotsachtige eilanden rechts die de turbulente golven temden en de boten in de jachthaven beschermde, waren net zo onveranderlijk als de brandingspilaren op het strand buiten het stadje.

Alles leek normaal.

Misschien was Charleys opmerking gewoon een van die filosofische observaties waar hij nu en dan graag mee strooide.

Wat hem zijn opmerking ook had ingegeven, ze was niet van plan er lang bij stil te staan.

‘Wat voor taco’s maak je?’

‘Vandaag hebben we kabeljauw.’ Hij haalde een handvol gehakte rode uien uit een koeler en gooide ze op de bakplaat. Het smakelijke aroma deed haar maag rammelen. ‘Aangevuld met de geheime limoen-korianderroomsaus van mijn grootmoeder.’

‘Klinkt heerlijk, zoals altijd.’

‘Wij maken het u naar uw zin.’ Hij draaide de vis om op de grill en strooide kruiden over de ingrediënten op het rooster. ‘En? Heb je nog aanwijzingen gevonden bij Adams huis?’

Ze knipperde met haar ogen om die onlogische gevolgtrekking. ‘Waar heb je het over?’

‘Het vandalisme bij Adam Stone thuis gisteren.’ Hij roerde de uien. ‘Heeft hij geen aangifte gedaan?’

‘Niet dat ik weet.’ En ze zou het weten als hij het had gedaan. Elke aangifte kwam op haar bureau terecht.

‘Dat verbaast me, want het was al de tweede keer.’

Waren er twee voorvallen van vandalisme binnen de gemeentegrenzen geweest waarvan geen melding was gedaan?

‘Tja, ik kan geen misdaden oplossen als de mensen ze niet melden.’ Haar toon was scherp van irritatie.

‘Gezien zijn geschiedenis blijft hij misschien liever bij de politie uit de buurt. Je kent Adam toch wel?’

Ze riep een beeld op van de man die ze alleen van een afstand had gezien. Ongeveer één meter achtentachtig, mager, gespierd, lang donker haar dat werd bijeengehouden door een zwarte bandana, stoere stoppelbaard, gewoonlijk uitgedost in spijkerbroek en een versleten zwart leren jack. Het zou haar niet verbazen als hij ook een paar tattoos had.

Met andere woorden, een man die zich thuis zou voelen in een motorbende en bij wie de robuuste naam waarbij iedereen in de stad, behalve Charley, hem noemde, goed paste.

Stone.

‘Ik weet wie het is.’ Als een ex-gevangene naar het stadje kwam, deed de politiechef haar huiswerk. ‘Maar we hebben elkaar nooit gesproken.’

‘O, nee?’ Charley legde drie mais-tortilla’s op het werkblad naast hem. ‘Hij gaat regelmatig naar Grace Christian. Ik nam aan dat jullie paden elkaar gekruist hadden.’

Dat had gekund, als ze nog naar de kerk ging.

Geen onderwerp dat ze geneigd was te bespreken bij vistaco’s op de openbare weg.

Maar interessant dat die man de diensten bezocht. Ze zou hem niet hebben aangezien voor een kerkganger.

‘Nee. Ik werk vaak op zondagochtend.’ Alle zondagochtenden eigenlijk. Met opzet.

‘Nou, ik hoop dat je vat krijgt op dat vandalisme voordat het uit de hand loopt tot iets veel ergers dan gespoten graffiti, een

paar gebroken ruiten en uitgegraven bloemen.’ Hij wees naar de bloembakken langs de waterkant en begon de taco’s samen te stellen. ‘Rose en de leden van haar tuinclub zijn na het laatste voorval uren bezig geweest te redden wat ze konden. En aardig wat van de bloembakken zijn beschadigd. Ze hangen met touwtjes aan elkaar.’

‘We werken zo hard als we kunnen aan de zaak, maar de dader kiest momenten uit dat er niemand in de buurt is. Met ons kleine korps kunnen we niet vierentwintig uur per dag overal zijn.’

‘Ik hoor wat je zegt.’ Hij verpakte de taco’s in wit papier, stopte ze in een bruine zak en legde die voor haar op de toonbank. ‘Maar het is een schande van Adams huis. Hij heeft al te veel tegenvallers gehad.’

‘Ik kan niet veel doen als hij niet de moeite neemt om het te melden.’ Ze haalde geld tevoorschijn.

‘Maar er kan een aanwijzing zijn.’ Charley telde het wisselgeld uit en schoof het naar haar toe.

En misschien moet je dat eens controleren.

Charley hoefde het niet voor haar uit te spellen om de boodschap over te brengen. De man drong nooit aan, maar hij kon mensen op een vriendelijke manier in de richting duwen die hij vond dat ze moesten gaan.

Lexie zuchtte en stopte de munten in haar zak. ‘Ik kan er wel eens langs rijden.’

‘Kan geen kwaad. Maar hij is pas later thuis.’

Juist.

Hij was met de rest van BJ’s bouwploeg bezig met de bouw van Tracy en Michaels huis bij Harbor Point Cranberries. Gezien het roddelcircuit in het kleine stadje was het misschien geen goed plan om onverwacht op de bouwplaats te verschijnen om met hem te praten. Wie weet wat de mensen zouden denken als de politie hem opspoorde? En een man die zijn schuld aan de gemeen-

schap had afbetaald hoefde niet nog meer problemen te krijgen.

‘Ik kan er na het werk langsgaan, op weg naar huis.’ Niet dat de kans groot was dat ze een dag na het voorval nog een aanwijzing zou vinden. ‘Hoe weet je trouwens wat daar gebeurd is?’

‘Adam kwam gisterenmiddag langs om taco’s. Ik denk dat een zondagmiddagbezoek aan mijn nederige truck zijn wekelijkse uitspatting is.’

Een portie taco’s van Charley was een uitspatting?

De man hield kennelijk niet veel over van het geld dat hij verdiende met zijn werk voor BJ.

Maar ja, als je weer van onderaf aan moest beginnen na vijf jaar in de gevangenis, dan kon het wel even duren voordat je weer bij was.

‘Bedankt voor de lunch.’ Lexie pakte de zak op, het water liep haar in de mond toen de heerlijke geur in haar neus drong.

‘Eet ze.’ Charley grijnsde, stak zijn duimen op en begroette de volgende klant in de rij.

Met de zak in haar hand keek Lexie naar de verleidelijke bankjes langs de bochtige kade, maar er lag een berg papierwerk op haar bureau te wachten en ze had het al te lang voor zich uitgeschoven.

Ze zette de pas erin. Misschien konden Matt en zij vanavond na het eten een poosje naar de boten kijken. Daar genoot hij altijd van en het zou een prettig einde zijn van de dag.

Voorals haar officiële bezoek aan de politieschuwe Adam Stone niet al te vriendelijk zou verlopen.

Er kwam iets over de weg naar zijn blokhut toe.

Toen het knerpen van de wielen weerkaatste in de stille inham stopte Adam met schuren.

Hij kreeg nooit bezoek.

Helemaal nooit.

Niemand werd uitgenodigd, niemand kwam... behalve de vandaal – of de vanden.

Maar aangezien deze bezoeker geen moeite deed om stilletjes aan te komen, was het waarschijnlijk geen nieuwe aanval.

Clyde kroop dicht naar hem toe en jankte ongerust.

‘Wees maar niet bang, jongen.’ Hij bukte en gaf de hond een geruststellend klopje. ‘Misschien is het gewoon iemand die verkeerd is gereden.’

Hoopte hij.

Een onbekende Civic kwam dertig meter van de blokhut het bos uit. De auto deed geen alarmbellen rinkelen, maar de geüniformeerde gestalte die zichtbaar was door het open raampje aan de passagierskant wel.

Zijn hart sloeg een slag over.

Waarom kreeg hij bezoek van de politie?

Alsof hij zijn plotselinge onrust voelde, wreef Clyde tegen de pijp van zijn spijkerbroek en jankte nog een keer zachtjes.

Hij bukte om de hond weer te aaien, en keek behoedzaam naar de vrouw die achter het stuur vandaan kwam.

Hoewel ze nooit een woord hadden gewisseld, wist hij wie Lexie Graham was. Iedereen in het stadje wist dat. Ze was niet alleen de politiechef, maar haar opdracht van het ministerie van Buitenlandse Zaken in een of ander verafgelegen oord verleende haar een intrigerende geheimzinnigheid. En ze was zo knap als een filmster.

Tot nu toe had hij haar echter alleen van een afstand gezien.

Een zo groot mogelijke afstand.

Hij had geen reden om verward te raken in een ruzie met een vrouw die zelfs van veraf zo intimiderend was... en die veel macht bezat.

Maar van dichtbij was ze nog *veel* intimiderender – op een andere manier.

Toen ze dichterbij kwam, probeerde hij niet te veel aandacht te besteden aan het glanzende zwarte haar dat naar achteren getrokken was in haar nek. Of aan de weelderige lippen en foto-modelachtige jukbeenderen. Of op de lange, slanke gestalte met rondingen op alle juiste plaatsen.

Maar het was moeilijk om al die attributen te negeren.

Hij mocht dan een ex-gedetineerde zijn met een bedenkelijke achtergrond die geen hoop had ooit een fatsoenlijke vrouw bereid te vinden zijn leven te delen, hij was ook een man.

En geen man die nog ademhaalde, zou immuun zijn voor de duidelijk zichtbare charmes van de politiechef.

Toen ze twee meter van hem af bleef staan en haar zonnebril afzette, verdween de lucht uit zijn longen.

Haar ogen waren zo blauw als de kobaltblauwe zee op een zonnige dag in Sandpiper Cove en omzoomd door prachtige donkere wimpers, die thuishoorden in een mascara-advertentie.

‘Meneer Stone, ik ben Lexie Graham. Ik geloof niet dat we al kennis hebben gemaakt.’ Haar stem klonk zakelijk, maar vriendelijk en een beetje omfloerst.

Hij staarde naar de slanke, sierlijke vingers die ze hem toestak, tot een stootje van Clyde tegen zijn been zijn verstand opnieuw in werking zette.

In stilte verplaatste hij het schuurpapier naar zijn linkerhand en drukte haar ferm de hand.

Na enkele ogenblikken trok ze een wenkbrauw op en wierp een snelle blik op hun nog steeds om elkaar gevouwen handen.

Oeps.

Meteen liet hij haar hand los.

‘Sorry dat ik u thuis lastigval, maar ik heb begrepen dat u hier gisteren met vandalisme te maken hebt gekregen. Voor de tweede

keer.’ Ze speurde langs de zijkant van de werkplaats, waar ondanks zijn harde poetswerk restanten van de grove graffiti hardnekkig op het hout waren blijven zitten.

Hij fronste.

Hoe wist ze in vredesnaam dat zijn huis twee keer doelwit was geweest?

‘Wie heeft u dat verteld?’

‘De bron is niet belangrijk. Ik ben nieuwsgierig waarom u de schade niet hebt gemeld.’

‘Er viel niet veel te melden.’

‘Een wetsovertreding is een wetsovertreding.’

‘Hoor eens... ik wil geen moeilijkheden.’

‘U hebt al moeilijkheden gehad. En degene die dit heeft gedaan kan terugkomen.’

‘Dan regel ik het wel weer. Dit is geen chic perceel. Ze kunnen niets kapotmaken wat ik niet kan repareren.’

Ze sloeg haar armen over elkaar en nam de wijdbeense houding aan die de politie aanwendde om te intimideren.

Het nam hem niet voor haar in.

‘Afrekenen met wetsovertreders is de verantwoordelijkheid van de wetshandhaver.’ Haar stem klonk nu harder en haar blik was van staal. ‘En u bent niet het enige slachtoffer. Er zijn er nog meer; allemaal onschuldige burgers die dit soort gedoe niet verdiend hebben. Sommigen zijn ouder en veel minder dan u in staat de schade te repareren.’

‘Dat is vervelend, maar ik wil er niet in betrokken raken.’ Zijn antwoord kwam er stijf uit. Tartend bijna.

Geen slimme houding om aan te nemen tegenover de politie.

Maar in plaats van nijdig en onaangenaam tegen hem te doen, deed de chef haar armen van elkaar... slaakte een diepe zucht... en keerde zich naar het water dat tussen de bomen door te zien was.

Het bleef enkele ogenblikken stil.

Toen ze zich omdraaide, waren haar gezichtsuitdrukking en toon vriendelijker. ‘Ik begrijp waarom u liever afstand houdt van problemen. Maar we komen niet verder met de oplossing van deze zaak. Ik heb meer aanwijzingen nodig en ik hoopte dat u me zou laten rondneuzen om te zien of ik iets kan vinden wat ons kan helpen de daders te identificeren en te arresteren voordat die kleine ergernissen groter worden en iemand kwaad wordt gedaan.’

Haar verzoek was niet onredelijk.

En zoals hij in de leerschool van het leven had geleerd: met redelijk zijn scoorde je punten – zeker als je niets te verbergen had.

‘Goed.’ Hij ontspande zijn schouders. ‘Zoek zoveel u wilt, maar ik betwijfel of u iets zult vinden. Ik heb niets gevonden.’

‘Dank u. Nog meer schade behalve dat?’ Ze wees naar zijn werkplaats.

‘Dit keer niet. Drie weken geleden hebben ze een raam van de blokhut ingegooid en een tree uit het trapje naar de veranda getrokken toen ik op mijn werk was.’

‘Ze hebben zich er dus geen zorgen over gemaakt of iemand hen kon horen.’ Ze inspecteerde de nieuwe trede, smetteloos en nieuw vergeleken met het verweerde grijze hout eromheen.

‘Dit is een afgelegen plek en doordeweeks is hier niemand behalve mijn hond Clyde.’

Toen zijn naam viel, gluurde de hond achter zijn benen vandaan.

De houding van de chef warmde een paar graden op toen ze zich op een knie liet zakken en haar hand uitstak. ‘Hé, Clyde.’

‘Hij is schuw bij...’

Voordat Adam de zin kon afmaken, kwam Clyde achter zijn benen vandaan, snuffelde aan haar hand en schoof zo dicht naar haar toe dat ze hem kon aaien.

Hij likte zelfs aan haar vingers.

Adams mond viel open.

‘Je bent een knappe jongen, wist je dat?’ Clyde begon te kwispelen en ze lachte – een diep, keelachtig geluid dat een vreemd gefladder in Adams buik veroorzaakte. ‘Ja. Je weet het.’ Ze keek op. ‘Wat voor ras is het?’

‘Eh... bastaard.’

‘Hm.’ Ze bekeek hem. ‘Ik zie een spoortje terriër... een vleugje beagle... iets van een labrador. Laten we zeggen gemengd ras. Dat klinkt aardiger dan bastaard. Vind je ook niet, Clyde?’

De pup kefte blij.

Had zijn hond iets met een politiechef?

Kon je nagaan.

‘Eens.’ Ze aaide nog even over zijn vacht en stond op. ‘Ik neem aan dat de vandalen geen verfbussen hebben achtergelaten.’

Hij moest even schakelen. ‘Nee.’

‘Jammer. Ik laat u weer daarmee verder gaan terwijl ik een kijkje neem.’ Ze knikte naar het schuurpapier in zijn hand. ‘U zult er een hoop werk aan hebben om die verf eraf te krijgen.’

‘Met werk en geduld kan iedere beschadigde plank glad en nieuw worden gemaakt.’

Een flits van verrassing vonkte in haar blauwe irissen. ‘Een gedachte die het overdenken waard is.’

Daarop begon ze een rondje te maken door de schuur, Clyde draafde om haar voeten.

Adam schuurde verder... maar het geesteloze werk liet zijn gedachten vrij om te denken aan de bezoeker die ronddwaalde over zijn terrein en vriendschap had gesloten met zijn schuwe hond.

Als Clyde haar vertrouwde, moest ze vertrouwen waard zijn. Dieren hadden een goed instinct voor mensen.

Niet dat je die nodig had bij de chef. Ze moest wel betrouwbaar zijn als ze voor Buitenlandse Zaken had gewerkt. Voor zulk werk

moest je allerlei veiligheidsmachtigingen op hoog niveau hebben en werd je achtergrond nagetrokken.

Daar zou hij nooit doorkomen.

Nog een herinnering dat hij door zijn fouten uit het verleden voor de rest van zijn leven beoedeld was en zijn mogelijkheden tot het doen van veel dingen beperkt waren.

Zoals een aardige vrouw ontmoeten.

Welke fatsoenlijke vrouw zou met hem willen omgaan?

Een wolk van neerslachtigheid daalde op hem neer ondanks de banen voorjaarszon die de open plek vulden met helderheid en licht.

Knarsetandend schuurde hij harder.

Dat soort gedachten waren niet gezond. Hij kon zijn nieuwe leven beter per dag leiden in plaats van zich zorgen te maken over –

‘Ik zie niets.’ De chef bleef een paar meter van hem af staan en veegde haar handen af terwijl ze zijn werk bekeek. ‘Ik zou zeggen dat het hout op die plek bijna schoon is.’

Hij bekeek het stuk dat hij geschuurd had. Slechts vage sporen van de schunnigheid waren over.

Jammer dat de ruwe plekken in een ziel niet zo makkelijk te schuren waren.

‘Ja. Het lukt me wel.’ Met de schuur tenminste.

‘Weet u zeker dat u niet officieel aangifte wilt doen van de twee incidenten?’

‘Ja. Ik heb de schade opgeruimd, dus de eigenaar hoeft niet bang te zijn voor een verzekeringsclaim.’

‘Zelf weten.’ Ze bukte en gaf Clyde nog een laatste klopje. ‘Wat is er met zijn poot?’

‘Ik weet het niet. Die was zo verdraaid toen ik hem vond. Maar hij kan er al aardig mee omgaan.’

‘Slimme hond. Aanpassing is de sleutel tot overleving.’ Er viel een korte stilte en Adam had het gevoel dat ze niet aan Clyde

dacht. Maar toen ze zich oprichtte, had ze haar professionele manier van doen weer aangenomen. Ze haalde een kaartje tevorschijn en stak het hem toe. 'Als u van gedachten verandert, of als er iets anders gebeurt, bel me dan gerust. Tot ziens, Clyde.'

Ze zwaaide en liep naar haar auto, met Clyde op haar hielen. Ze keerde de Civic op het grindpad en verdween over de weg die tussen de bomen door kronkelde.

Pas toen het begon te schemeren, keerde Clyde terug aan zijn zijde, kwispelend en met zijn tong uit zijn bek met die malle grijns die hem vaak een hondenkoekje opleverde.

'Wanneer heb je besloten om extravert te worden? Ik dacht dat ik je beste maat was?'

Clyde ging zitten en legde een poot op Adams been.

Wie kon dat ondeugende snuitje weerstaan?

'Excuus aanvaard. Kom, we gaan een koekje voor je zoeken.'

De hond liep achter hem aan de blokhut in, schrokte een koekje op en snelde door de open deur naar buiten om rond te kijken.

Alsof hij hoopte dat hun bezoekerster terugkwam.

Hij kon het hem niet kwalijk nemen.

Een nieuw bezoek van Lexie Graham was inderdaad welkom, zelfs al was ze een politiechef.

Maar toen hij de doos met hondenkoekjes terugzette in de kast, aan haar kaartje voelde en weer naar buiten ging om de schuur op te ruimen, erkende hij de gedachte voor wat het was: een fantasievolle wens die evenmin op de werkelijkheid was gebaseerd als de sprookjes in een kinderboek.



Lexie Graham voedt in haar eentje haar zoon op en werkt als politieagente in het idyllische dorpje Hope Harbor. Elke seconde van haar dag is gevuld. En dan krijgt ze ook nog te maken met een plotselinge golf van diefstal en vandalisme. Wat is er aan de hand?

Adam Stone probeert als ex-crimineel een eerlijk bestaan op te bouwen. Lexie schakelt zijn hulp in om een tienerjongen van het verkeerde pad af te houden. Tijdens hun samenwerking vliegen de vonken over en weer. Maar Lexie heeft helemaal geen tijd voor de liefde... toch?

Wie had gedacht dat uitgerekend deze twee mensen als een blok voor elkaar zouden vallen? En toch gebeurt het, want in Hope Harbor komen uitersten bij elkaar en is alles mogelijk.

Irene Hannon schreef eerder de Hope Harbor-romans *Cranberryzomer* en *Zeerozen*. Ze bedacht dit fictieve dorpje op een reis langs de kust van Oregon. Ze hoopt dat haar lezers genieten van hun bezoek aan dit heerlijke plaatsje, vol romantische en hartverwarmende verhalen.

‘Een heerlijk romantisch verhaal dat niet aan de oppervlakte blijft.’
-Nederlands Dagblad over Zeerozen



KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029729826 NUR 302



9 789029 729826